

İşçiler silahlanın, devrime hazırlanın!
Yıl: 20 Sayı: 454

İŞÇİNİN SESİ

Gün, ortak vurma günüdür!
Eylül 1997

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

Türkiye Komünist Partisi Merkez Yayın Organı

KARKEREN HEMÛ WELATAN YEKBÎN!

KÜBA, sosyalist demokrasiyi kurmuş, "Hasta la victoria siempre (Daima zafere kadar)" şarkısını söylüyor.

"DAİMA ZAFERE KADAR"



Umut Gazioğlu

Küba insanını tanımak....

"Emperyalizme karşı dayanışma, barış ve dostluk" belgisini yükseltmek ve Küba'nın yanında olduklarını göstermek için, 14. Dünya Gençlik Festivali'ne 131 ülkeden 11.325 delege katıldı.

Küba gençliğinin delegelere dağıttığı beş sayfalık ilk bildiri şu cümlelerle bitiyordu:

"Amerikalı, Afrikalı, Asyalı, Okyanusyalı ve Avrupalı gençler, hepiniz hoşgeldiniz! Küba, her zaman yapacağı gibi, sizi yeniden kucaklıyor...

"Bu çok önemli anda Che'nin mesajı yeniden acil bir çağrı oluyor: 'Emperyalizm varoldukça dinlenmeye geçilmez!' Onun savaş şarkısı, bizim de şarkımızdır. Daima zafere kadar (Hasta la victoria siempre)!"

Kulaklarımızla duyduk, gözlerimizle tanık olduk; tüm komünist duygularımızla, "Venceramos! Patrie o Morte! (Yeneceğiz! Vatan ya da Ölüm!)" diye haykıran Küba gençliğinin heyecanına katıldık. Evlerde, salonlarda, sokak ve meydanlarda "Hasta la victoria, Hasta siempre comandante (Sonsuza kadar kumandan), Comandante Che..." şarkılarını söyleyen, danseden Küba halkıyla el ele, gönül gönüle dopdolu ve unutulmaz bir on gün geçirdik.

Konuk olduğumuz evde henüz ikinci gün; bir konuşma sırasında Maria Antonia, "El Pueblo de Cuba es alegre" diye söylendi İspanyolca. İngilizceye çeviren Reina gülerek, görümcesinin "The people of Cuba is happy" dediğini söyleyince, biz gülememiştik. "Küba halkı mutludur" diyordu M. Antonia. O zaman sanmıştık ki, fazla soru sormamızı önlemek istiyor ve konuşmaktan çekiniyorlar. Sorunlarını, sıkıntılarını saklıyor, mutsuzluklarını örtmek istiyorlar. Küba'yı ve Küba insanını, yaratılması başarılmış yeni tip insanı tam anlamıyla tanıyınca, kafamızdan geçirdiğimiz bu kuşkulardan dolayı doğrusu utandık. Oysa resmen de kimsenin, ortalığın güllük-gülistanlık olduğunu söylediği yoktu. Zaten sözünü ettiğimiz bildirideki şu satırlar da gerçekliğin ve doğru sözlülüğün açık kanıtlarıydı:

"(...) Genç delegeler, sizi dün gerçek anlamda evlerimize aldık. Tam 55.000 aile sizleri evlerinde konuk etmek ve sahip olduğu azıcık şeyini zevkle paylaşmak için başvuruda bulundu. Sizler, halkı neredeyse elli yıldır, tarihin en acımasız ablukalarından biriyle savaşım içinde oldukları halde, ne eğlencelerinden ve ne de rüyalarından vazgeçmemiş bir ülkeyi tanıyacaksınız.

"Mükemmel bir toplum görmeyeceksiniz. Binalarımızın ön yüzlerinin boyaya ihtiyacı var. Mütevazi bir hayat yaşamaktayız. Pazarlarımızda uzun kuyruklar oluşur. Çok güçlüklerle boğuşmaktayız. Hatta bazıları, bu zor zamanlarda ruhlarını yitirdiler.

"Sadece benekleri, lekeleri görenlere rağmen, güneş herkes için doğmayı sürdürüyor.

"Bizim en büyük zenginliğimiz, binasını kurmuş olduğumuz Sosyalist Devrim'in tohumlarını eken ahlak derecesi ve insanseverlik, hümanizmdir..."

İşte Küba'nın zenginliği. Kapitalist burjuva toplumunun yoksun olduğu zenginlik bu!

Elbette ki, bir ekonomik ve toplumsal dönüşümün başarılması, "yeni insanın" yaratılmasından geçiyordu. Bunun öncüleri, iki büyük örneği Che Guavera ve Fidel Kastro idi. Che devrim sonrası yazılarından birinde, "yeni insan" betimlemesini en yalın bir biçimde yapmıştı:

"Sorun bir kişinin kaç kilo et yiyeceği, yılda kaç kez plaja gideceği ya da aldığı ücretle dışarıdan ne kadar süs eşyası getirebileceği değildir. Gerçekte gerekli olan, bireyin kendisini daha mükemmel hissetmesi, daha büyük bir iç zenginliğe sahip olması ve daha büyük bir sorumluluk taşımasıdır."

Bugün Küba'da bu yeni insan, ''büyük iç zenginliğe sahip ve büyük sorumlulular taşıyan'' sosyalist insan tipi gelişmektedir. Dünyanın beş kıtasından gelen binlerce delege onları gözleriyle gördü, dokundu, birlikte oldu, konuştu ve burjuva-kapitalist insan tipinden farklılığını bütün benliğiyle hissetti. Ve insanın nasıl değişebileceği sosyal gerçekliğine tanık oldu.

Küba'da Sosyalist insan tipi gelişiyor

Yüzölçümü 110.860 km kare olan Küba'nın ☞

10 EYLÜL TKP KURULUŞ YILDÖNÜMÜ VE ÖZVERİ TAARRUZU GELİYOR. YOLDAŞLAR HAZIR MIYIZ?

Gazetenin erken çıkması nedeniyle, 10 Eylül yazıları gelecek sayımızda toplu olarak yer alacaktır.

Küba'da imzaya açılan ortak bildirinin özeti:

YAŞASIN ULUSLARARASI DAYANIŞMA!

Türkiye'den *TKP (Türkiye Komünist Partisi), DHKC (Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi), TKEP-L (Türkiye Komünist Emek Partisi-Leninist,* Belçika'dan *MLM (Marksist-Leninist Hareket),* Kıbrıs'tan *EDON (Birleşik Demokratik Gençlik Örgütü),* Yunanistan *KNE (Komünist Gençlik Örgütü), Komünist Kurtuluşcu Gençlik,* Yugoslavya'dan *Yugoslavya Yeni Komünist Partisi,* Kolombiya'dan *PCC (Kolombiya Komünist Partisi), FARC-EP, ELM,* Portekiz'den *JCP (Portekiz Komünist Gençliği),* Meksika'dan *EZLN (Gençlik Cephesi)*; Venezüella'dan *Öğrenci Merkezi ve Federasyonu Ulusal Yönetimi Venezüella Sosyalizm Hareketi,* Peru'dan *MRTA- Tupaç Amaru Devrimci Hareketi, Peru Öğrenci Federasyonu, Birleşik Mariateguist Hareketi,* Arjantin'den *MTP (Bütün Hareketler Vatan İçin)* imzasıyla yayınlanan bildiri özetle şöyleydi:

Biz, politik partiler ve örgütler olarak aşağıdaki bildirgeyi yayınlıyoruz. Küba halkıyla uluslararası dayanışmamızı göstermek için Havana'dayız. Bugün Havana'dayız, yarın Amerika'da, Asya'da, Afrika'da, dünyanın bütün ülkelerinde olacağız...Bugün hepimiz kendi ülkemizin insanlarının bağımsızlığı için savaşıyoruz. Kapitalistlerin biraraya gelip egemenliklerine sürdürmesine karşı, biz de kendi cephemizi kurup, geliştirmeliyiz... Bu deklarasyon bütün dünya halklarına çağrımızdır:

Sömürüye karşı birleş!

Yaşasın dünya halklarının enternasyonal dayanışması!

Yaşasın Küba halkının mücadelesi!

nüfusu (erkek 5.529.002 ve kadın 5.509.004 olmak üzere) 11.038.006 dır. Bu nüfusun % 50.3'ünü 35 yaşın altındaki genç insanlar oluşturmaktadır. Okullarda, hastahanelerde, fabrikalarda, atölyelerde, turistik kulüpler ve otellerde çalışanlar bu genç insanlar. Hepsi de yetişmiş, mesleklerinde uzmanlaşmış kişiler; kimileri gencecik araştırmacı ve bilim adamı...

14. Dünya Gençlik Festivali'ne katılmış olan 1000 Kübalı genç delege, dünyanın çeşitli ülkelerinden gelen binlerce delegeye yol gösterici, çevirmen, yeme-yatma yeri ve gezi-otobüs düzenleyicisi olarak görevlerde bulundular. Aslında bütün Kübalılar gönüllü olarak, isteyerek görev almış ve konukları bağırlarına basmışlardı. Festival bildirisinde şöyle belirtiliyordu:

> "Bütün Kübalıların desteği olmasaydı, maliyeti 300 bin dolara, 27 milyon pesoya çıkan Festival'in yapılması mümkün olmayacaktı."

İlk birkaç günlük delege gurubumuzun mihmandarı 19 yaşındaki Luis Felipe'nin üzerimizde bıraktığı etkiyle şu notu düşmüşüz: ''Çocuk denecek yaşta sorumluluk yüklenmiş; görevinden gurur duyan, nazik, sevecen, sakin ve komplekssiz-stressiz genç insanlar... Bulduğuyla yetinmesini bilen ama daha iyisine, daha güzeline ulaşmanın yolunun, insancıl ilişkilerden geçtiğinin bilincine ulaşmış yeni insan tipi...''

27 Ekim 1959 Küba Devrimi'ni yapanların 35 yaşın altındaki oğulları ve torunları bu insanlar. Küba'yı, devrimin büyük simgeleriyle birlikte bu ''oğullar'' yönetiyor, yönlendiriyor. Luis Felipe gibi ''torunlar'' da onların yerlerini almaya hemen hazır durumda.

Evinde konuk olduğumuz işçi emeklisi, diktatör Batista'nın sürgünlerinden geçmiş ve ilk kocasını devrime armağan etmiş bir yiğit kadın. Yüzünden gülücüğü eksik olmayan 67'lik güzel Teresa Diaz Cruz şimdi gözlerimizin önünde canlanıyor: Küba Komünist Partisi bölge sekreteri 32 yaşındaki oğlunun, Fidel Kastro ile konuşurken çekilip büyütülmüş fotoğrafını gösterirken nasıl da gururluydu! Tanımlanamaz...

Bizim gibi binlerce delegenin Küba'da ilk anda dikkatini çeken işte bu, gün geçtikçe ilerleyen, gelişen "yeni insan, sosyalist insan tipi". Görmedikleri, tanımadıkları, hayallerinde bile çizemedikleri yeni insan, Küba insanı.

Yeni insana örnek Che ve Fidel'dir

4 Ağustos'ta Amerikan kulüpte Che'nin çocukları ve arkadaşları, Che ile ilgili anılarını anlattı ve onu tanıtıcı konuşmalar yaptılar. Delegelerden gelen soruların pek çoğu yeni tip insan üzerineydi. Arkadaşı Orlando Enrike bunları yanıtlarken uzun açıklamalara girmedi. "Sosyalist devrimde ana ilkedir yeni insan", dedi, "yeni insan sosyal bilinci olan, egoizme karşı olan insandır. İnsan kendi bencilliklerini yenmeğe muktedirdir; bu bir rüya değil, gerçektir. Che ve Fidel birer örnektir."

Fidel Kastro, Che'nin ölümünün 20.yıldönümünde 8 Ekim 1987 günü yaptığı konuşmasında şunları söylüyordu:

> "18 Ekim 1967'de de söylemiştim... Komünizmin öncüleri (bizler), Che gibi olacağız! Sloganımız budur. Gerçekten, ondan daha yüksek bir simge ve daha iyi bir imaj yoktur; komünist model ararken, devrimci model araştırırken de (bundan) daha doğru ve kesin fikir olamaz... Che bir kişileştirme, bir nesnelleştirmedir (personification). Che o yeni insanın imajıdır, ...eğer komünist toplumdan konuşmak istiyorsak, Che insanlığın imajıdır... Kadınlar ve erkekler olarak, onun gibi düşünen, onun gibi hareket eden, onu örnek alan, kısacası onun gibi olan Che benzeri insanlar esastır..." (Che Guevara-Fidel Castro, Socialism and Man in Cuba, New York-1997, s.25,26)

Solidarité Internationale (Uluslararası Dayanışma) Örgütü tarafından yayınlanan, Küba gençliğinin olduğu kadar tüm dünya devrimci gençliğinin simgesi Ernesto Che Guevara'yı tanıtan broşür, onun beş özelliğini beş bölümde sunuyor:

> "1) Halkın hizmetinde bir devrimci Che Guevara, 2) Özgürlük Ordusu kavgasının savunucusu ve köktenci anti-emperyalist Che, 3) Uluslararası dayanışma şampiyonu Che, 4) Marksizm'in, sosyalizmin ve komünist partisinin savunucusu Che, 5) Che ve yeni insan. ''

Küba'da, Che'nin düşündüğü ve örneklik ettiği bu yeni insan yaratılmıştır. Sokakta, hastahanede, fabrikada, okullarda Kübalı insan, Küba gençliği Che'ye benzemek, Che gibi, Fidel gibi olmak yarışında.

Dünya gençliği ve emperyalist ABD'nin iç despotizmi...

Dünya gençliği Küba'ya akın etti. 5 Ağustos 1997 tarihli *Juventud Rebelde*'nin haberine göre, Kübalı 1000 delegeyle birlikte, 131 ülkeden katılan delegelerin sayısı 12.325 ti. 28 Temmuz günü 14. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'nin açılışında, bu onbinler Havana sokaklarını doldurdu ve Kübalılarla kucaklaştı. Paseo ve 23. Cadde'nin kesiştiği kavşaktan, açılış töreninin yapıldığı Havana Üniversitesi'nin merdivenlerine kadar uzanan 2 km'lik parkuru dolduran dünya gençlerinin coşkusu muhteşemdi.

Aynı gazete 1000 kişilik Küba delege sayısından başlayarak, ABD (849), Meksika (644), Arjantin (561), Demokratik (Kuzey) Kore (512), Almanya (461), Brezilya (416), Angola (405) ve İspanya (404) biçiminde bir sıralama yapıyordu.

Görülüyor ki, en fazla delege sayısıyla ABD birinci gelmektedir. Oysa, ABD'li gençlerin, 14. Dünya Gençlik Festivali'ne katılmaları resmen yasaktı. ABD hükümeti, 50 yıllık geleneği olan Dünya Gençlik Festivali'ne katılmak için Küba'ya gelmek isteyen ABD demokratik gençlik ve üniversite öğrenci örgütlerine çıkış vizesi vermedi. Uluslararası Dünya Genlik Festivali Koordinasyonu ve Kuzey Amerika'dan 6 büyük gençlik ve Üniversite Öğrencileri Örgütü, demokratik ve anti-emperyalist örgütlere, bütün ülkelerdeki ABD elçilikleri nezdinde, bu yasaklamayı protesto etmeleri için çağrıda bulundular.

CIA çok iyi biliyor ki, festival ve Küba'daki sosyalizm, gençler üzerinde muazzam bir çekim gücüne sahiptir ve festivali boykot etmek gerçekten bir başarı sağlamayacaktır. Onların hedefi Küba'daki sosyalizmi yıkmaktır. Hedefe yürümenin yolu ise, "demokrasi, özgürlük ve insan hakları" yararına(!) düzenlenen kampanyalardır.

3 Ağustos 1997 tarihli *Granma International*'da "Maskesi düşmüş Cennet" başlığını taşıyan yazıda, konuya ilişkin ABD'ye sorulan şu haklı sorularla karşılaşıyoruz:

> "...Eğer ABD'de bazıları, Küba gençliğinin, ideolojik olarak tehlikeli bir sektör olduğunu iddia ediyorlarsa, o zaman niçin Kuzey-Amerikalı gençlerin, onlarla doğrudan ve kitlesel temasta bulunmalarına engel oluyorlar? Düşüncelerin değiştirilmesinden korkan kimdir? ☞



Gerçekte düşünce özgürlüğünü boğanlar kimlerdir? Gençliğin kutsal insan haklarına saygı göstermeyen kimlerdir?.... Küba, tam tersine, Yankee'nin ona uyguladığı abluka güçlüklerine rağmen, bütün dünyanın binlerce gencine ve çok daha çeşitli fikirlere kapılarını açmaktan hiç çekinmiyor. Üstelik, tam davranış serbestliği içinde gençleri ilgilendiren farklı sorunlar üzerinde açıkça ve özgürce tartışmaları teşvik etmekte, cesaret vermektedir.... Oysa ABD Hükümeti Kuzey-Amerikalı gençlerin, bu dünya gençliği randevusunda buluşmasını istemiyor. Onlara seyahat etme yasağı koydu ve bu karara rağmen gittikleri takdirde şiddetli cezalarla tehdit etti... Bunlar olurken, Kuzey-Amerika gençliğinin güçlü bir temsilci heyeti Küba'ya geldi bile. Son olarak soralım: Bu olaylar, insan haklarından, demokrasiden, hareket özgürlüğü vs.den konuşan Washington rejiminin süslü dilini yalanlamıyor mu?"

Elbette ki yalanlıyor. ABD, burjuva demokrasisinin gerçek yüzünü, kendi ülkesinin gençleri üzerinde yapmakta olduğu bu ağır baskıyla göstermektedir. Halkının düşünme ve konuşma özgürlüğünü elinden alan, arzu ettiği yerlere gezi yapmalarını yasaklayarak en şiddetli yasalarla iç despotizm uygulayan bir rejimde demokrasiden nasıl söz edilebilir?

1959 Sosyalist Devrimi'yle, Amerikan şirketleri ve CIA'in cenneti olan diktatör Batista Küba'sını elinden kaçıran ABD, sosyalist Küba'ya kırk yıldır uyguladığı ekonomik ve siyasi ablukayla kinini kusmayı sürdürmektedir. CIA, Kübalı karşı-devrimcilerle 1961'de gerçekleştirdiği Domuzlar Körfezi Çıkartması'nda aldığı ağır yenilgiyle çılgına dönmüş ve bu başarısızlığını başkan Kennedy'nin ihanetine bağlayarak onu öldürtmüştü. "JFK'nin ölümünden sonra da CIA'nın Kastro ile savaşı sürdü. CIA, en azından 1987'ye kadar, Kastro'yu öldürmek için iki düzineden fazla girişimde bulundu. Ayrıca, biyolojik savaş da dahil, Küba'da çok sayıda CIA sabotajı düzenledi. Domuzlar Körfezi'ne karışan Kübalılara gelince; çoğu örgütlü suça yöneldi veya serbest terörist oldu. Diğerleri, örtülü operasyonlarda CIA için çalışmayı sürdürdü." (Mark Zepezauer, Çev. Hasan Bögün, *CIA'nın Büyük Operasyonları*, 1996, s.8-9)

Yukarıda da belirtildiği gibi ABD emperyalizminin amacı Küba'da sosyalizmi yoketmektir. Bunu 40 yıldır başaramadı ve asla başaramayacaktır. ABD, gençlerinin Küba'ya gitmelerine izin verdiği taktirde, onbinlercesinin nasıl akın edeceğini ve Küba sosyalizminden nasıl etkileneceklerini iyi bilmektedir. Bugün Küba devriminin yaratmayı başardığı "yeni insan, sosyalist insan"la Küba'da sosyalist demokrasi kurulmuştur. 14. Dünya Gençlik Festivali'ne çeşitli ülkelerin birbirinden farklı rejimlerinden gelen 11 bini aşkın insana; Kübalılar sadece evlerini açmamışlar, aynı zamanda duygu ve düşüncelerini, siyasetlerini, sıkıntı ve sorunlarıyla birlikte yaşam felsefelerini önlerine sermişlerdir. Festival programı çerçevesinde düzenlenmiş onlarca salon ve açık hava panel ve toplantılarında herşey sınırsız tartışılmıştır. Küba gençleriyle, dünya gençleri salonlarda, meydanlarda, müzik, tiyatro ve spor alanlarında sorunlarını tartışmış, müzik dinlemiş, oyun oynamış, dans etmişler ve sevgiyi yaşamışlardır.

İşte bu gerçek demokrasi, ABD'yi korkutmaktadır. Küba'ya gelecek onbinlerce Amerikalı gencin sosyalist demokrasiyle doğrudan temasları, yüzlerindeki maskeyi alaşağı ederdi. ABD halkının Küba konusunda nasıl kandırıldığı, yayınlar, tartışma ve konferanslar yoluyla anlatılacak. Yaratacakları geniş baskı gruplarıyla, ABD komuoyunda Küba lehine, ablukanın kaldırılması yönünde bir tutum oluşacaktı. Bu ABD rejiminin işine gelir mi?

Bu korkunun belirtileri ortaya çıktı bile. 849 kişilik ABD delegasyonu, Washington hükümetinin yasağını herşeyi göze alarak deldi ve "emperyalizme karşı dayanışma, barış, dostluk için" Havana'da dünya gençliğiyle buluştu. ABD'ye dönüş için topluca karar alıp, bir bildiri yayınladılar. Bahama Adaları üzerinden Mexico City'ye uçacak, oradan ABD'ye giriş yapacaklardı. Girişte kesinlikle hiç kimse yalana başvurmayacak ve Küba'dan geldiklerini ve orada Dünya Gençlik Festivali'ne katıldıklarını söylüyecek ve başka soruları yanıtlamıyacaklardı. Görüldüğü gibi gençler ABD'ye döndüklerinde topluca hapise girmeyi göze aldılar: Boş oturmayacaklar, gördüklerini, yaşadıklarını anlatarak ve eylemler koyarak devam edeceklerdir.

Sağlık ve eğitim merkezlerinden, Devrim Müzesi'nden gözlemlerimizi ve izlenimlerimizi gelecek sayıya bırakarak, ABD ambargosunun bugünkü durumuna ilişkin farklı bir görüşle yazımızı noktalayalım.

Konuk kaldığımız evde tanıştığımız Dış Ticaret Bakanlığı'nda Ticaret Şube Başkanı ve Metal Dışalım sorumlusu Alfredo Pi Milan ile konuyu tartışırken sormuştuk: "Mesleğiniz ve bulunduğunuz görev dolayısıyla, yabancılarla çok sıkı ilişkiler içerisindesiniz. Eminim ki, yeni bilgi ve duyumlarınız vardır. ABD'nin yakın bir gelecekte ekonomik ambargoyu kaldırabileceğini düşünüyor musunuz?"

Vermiş olduğu yanıtı aklımızda kalanıyla şöyle toparlayabiliriz:

"Kuşkusuz dileğimiz bu. Avrupa ülkeleriyle ticaretimiz giderek gelişiyor. Hatta sizin ülkenizden, Türkiye'den bir ticaret heyeti geliyor bugünlerde. Onlarla metal ticareti üzerinde bir anlaşmaya varmaya çalışacağız. Avrupa ülkeleriyle ticaret bize çok pahalıya geliyor. ABD burnumuzun dibinde. Düşününüz, Miami'nin Havana'ya uzaklığı 90 mil. Dünya ülkeleri ABD'ye her türlü araçla baskı yapmalı, ablukayı kaldırması için. Bu temennimiz. Ama ABD bunu yapmayacaktır. Doğrudur, CIA, Kübalı karşı-devrimcileri sürekli kullandı ve kullanmayı sürdürüyor. Ama son on yıl içinde, ABD'de yaşayan Kübalı zenginler Beyaz Saray'a el attılar. ABD'de yaşamakta olan, aşağı yukarı 2 milyon Kübalının çoğu zengin. Bunların hepsi karşı-devrimci ve Küba sosyalizminin düşmanı. Başkanlık seçimlerinde korkunç paralar bağışlıyorlar. Clinton'un seçilmesinde de Kübalı zenginlerin, özellikle Miami'de yaşayan Kübalıların büyük payları var. Ama bunlar başka lobiler gibi açıkça yapmıyor, işlerini gizli aracılarla yürütüyorlar. Tek istedikleri, ablukanın sürmesi ve Küba halkının sosyalizmi terketmesi! Onun için ABD hükümeti, halkı istese bile Küba siyasetini değiştirmez. Eski Küba burjuvazisi, abluka olgusunu ABD'li başkanların siyaset malzemesi yaptı..."

Alfredo'nun kişisel görüşleri bunlar. Yabana atılır gibi de değil. Ama biz inanıyoruz ki, Küba'da sosyalizm yaşayacaktır. Ne ABD'nin ekonomik ve siyasi ablukası ve ne de bir başka güç buna engel olamayacaktır.

Yaşasın Küba! Yaşasın Sosyalizm!

Hasta la victoria siempre! ●

VIVA KÜBA

14.Dünya Barış, Dostluk ve Gençlik Festivali'nde dünya gençliği Havana'da buluştu.



14. Dünya Barış, Dostluk ve Gençlik Festivali Küba'nın başkenti Havana'da yapıldı. Uzun yıllardır yapılmayan festival 28 Temmuz-6 Ağustos tarihleri arasında, muhteşem bir kapanışla tamamlandı. Bu seneki festivale bizler İlerici Gençlik Derneği (İGD) adına katıldık. Mükemmel bir organizasyonla gerçekleştirilen festivale, dünyanın her tarafından delegeler katılmıştı. 131 ülke ve bu ülkelerden gelen 11300 civarında insanın katılmasıyla oluşan kitle, tam bir festival havası içinde günlerce Kübalı yoldaşlarıyla birlikte olmanın tadını çıkardılar.

Festival boyunca yaşadıklarıma dayanarak diyebilirim ki, en ufak noktasına kadar herşey planlanmıştı. Havana'dan yerleşeceğimiz mahallelere gittiğimizde oradaki insanlar bizleri tam bir bayram havası içinde karşıladılar. Ardından her delege bir ailenin yanına yerleştirildi.

Ertesi gün festival Havana'nın en büyük meydanında, Kübalı sporcuların ve halkın katıldığı Maraton yarışı ile başladı. Ardından bütün ülkelerin biraraya gelerek başlattığı yürüyüş, Havana Üniversitesi'nin önünde sanatçıların da katıldığı açılış seramonisiyle sona erdi.

Ülkelerden gelen delegeler kıtalara bölünerek (Avrupa, Asya, Ortadoğu, Afrika ve Amerika) o kıtanın adını taşıyan, içerisinde her türlü ihtiyacın (yemek, içecek, tuvalet, dinlenme) görüleceği mekanlara yerleştirildiler. Buralar, müzik, dans, yarışma vb. programlar yapılan, pano ve stand yerleri mevcut olan büyük ve rahat yerlerdi. Bu kulüpler, devlet tarafından, festivali organize eden Gençlik Komitesi aracılığı ile delegelere tahsis edilmişti.

Festivalin ikinci gününden itibaren çeşitli konularda hazırlanan ve bu konuların uzmanlarının katıldığı seminer ve konferanslar başlatıldı. Ben bunlardan, Che'nin büyük kızı Alyrole, küçük oğlu Camillo'nun ve Che'nin arkadaşlarının katıldığı seminere gittim. Katılım çok görkemliydi. Herkesi etkilediler. Çünkü onlar da bizim duymak istediğimiz gibi, Che'nin düşünceleri doğrultusunda, onun izinden giden, sosyalizmi savunan birer sosyalisttiler. Katılımcılara sorulan sorular ve ardından katılanların hedeflerini dile getirişleriyle semineri bitirdik.

Değişik bölgeleri içeren geceler düzenlenmişti. Guruplar içerisinden seçilen delegelerle uçakla Küba'nın değişik bölgelerine gidildi. Dünyanın en gelişmiş tıp merkezi, Devrim Müzesi, en sonunda da Lenin Parkı'nı gezdik. Tıp merkezi çok gelişmiş, her türlü hastalık hakkında inceleme yapan, bunun sonuçlarını da bütün dünya ülkelerine gönderen, en genç doktor ve bilim adamlarına sahip bir kurumdu. Amerikan ambargosu altında olduklarından, burada kullandıkları her türlü (en küçük parçaya kadar) malzemeyi kendileri yapmayı başarmışlardı. Devrim Müzesi ise, devrim öncesinden, devrim anı ve sonrasına kadar her türlü gereci içerisinde barındıran (silahlar, haritalar, plan ve projeler, giysiler, resimler, kişilerin şahsi eşyaları vb) çok büyük bir mekandı.

Lenin Parkı bambaşka bir güzellikti. İçerisinde her türlü ağacı, Lenin'in görkemli heykelini, büyük bir akvaryumu ve mükemmel bir anfi-tiyatroyu barındıran, kilometrelerce büyük, içinde ancak trenle gezilebilen bir parktı. Tabii göremediğimiz birçok yeri kaldı. Tüm bunların dışında ailelerle birlikte geçirdiğimiz bir günümüz oldu. Bu günde her aile ya da benim bulunduğum yerde olduğu gibi, ailelerin düzenlemiş oldukları partiler yapıldı.

Kapanışa gelince, kapanış gerçekten mükemmel bir organizasyondu. Herkes büyülendi. Baştan sona hiç kesintisiz 1500 kişi ile oynanan bir oyun sergilendi. Kapanış merasimi 59'da olimpiyat oyunları yapılan 35 bin kişilik çok büyük bir stadyumdu. Ardından Che panosu asılarak küçük bir çocuğun Che için yazılan marşı okumasıyla stadyumdakiler, Fidel Kastro'yu ve yanındakileri ayakta alkışladı.

Son olarak program dışında Küba hakkında söyleyebileceğim bazı şeyler var: Muz bahçeleri, palmiye ve hindistan cevizi ağaçları, denizi ve plajları ile, tabiat güzelliği müthiş olan bir ülke. Fakat en önemlisi, görebildiğim ve yaşayabildiğim kadarıyla, yeni bir insan tipi yaratmışlar. Doğrusu çok imrendim. Küba, tam bizim düşlerimizde kurduğumuz, özlem duyduğumuz bir ülke. İnsanları alabildiğine özgür ve mutlu. Devletin herhangi bir baskısı yok. Ve insanlar sisteme sahip çıkıyor, sistemin ardında duruyor. Amerika'ya karşı öfkeleri büyük. Bundan dolayıdır ki azimli, inançlı ve kararlı bir şekilde sosyalizmi yaşıyorlar ve korumaya devam ediyorlar. Che'ye ve Fidel Kastro'ya olan sevgi ve saygı çok büyük. Her evde onlara ait posterler görebilirsiniz. Ama sokaklarda devrim uğruna ölmüş insanların heykellerini görüyorsunuz.

İnsanları, yetenekli, inançlı, kararlı, alçakgönüllü, güleryüzlü, misafirperver yanları ile bize çok şey öğrettiler. Biz de onlara yalnız olmadıklarını, daima onların yanında olacağımızı anlatmaya çalıştık. Biz de artık yarı yarıya Kübalı sayılırız. Orada bir ailemiz var.

Dünyada tek sosyalist ülke olarak yaşamayı başaran bu onurlu insanlara dünyanın her yanından gelen komünistler sevgi ve saygılarımızı sunarak oradan ayrıldık.

Şimdi çok uzaklardaki o yoldaşlara selamlarımızı iletiyor ve ekliyoruz:

Yaşasın Küba halkı!
Yaşasın Devrim! ●

Dilan Arslan

CHE'den FIDEL'E MEKTUP

1 Nisan 1965'te Fidel Castro'nun , Ernesto Che Guevara'dan aldığı, devrimci çalışmaya güzel örnekler taşıyan aşağıdaki mektup aslından çevrilmiştir.

Havana

"Tarım Yılı"

Fidel,

Şu anda, Maria Antonia'nın evinde seni tanıdığım günden, bana birlikte gelmemi önerdiğin ve hazırlıklarını tamamlamış olduğun bütün o gerilim anından çok şey anımsıyorum.

Bir gün bizden, ölüme karşı önlem almamız istendi. Oysa herşey bize bu olayın gerçekleşme imkanını derin biçimde göstermekteydi. Biz, bir devrim içinde (eğer o gerçek devrimse) ölmek ya da zafer kazanmanın zorunluk olduğunu gerçekliğini daha geç öğrenebildik. Çok sayıda yoldaşlar, zafere götüren bu uzun yolda toprağa düştüler.

Bugün, herşey bir dereceye kadar daha az dramatik, daha az acınacak durumdadır. Çünkü daha olgunuz, ama olaylar yineleniyor. Senin ülken üzerinde beni Küba Devrimi'ne bağlayan görevimin bir bölümünü tamamladığımı hissediyor ve senden, yoldaşlardan, bugün aynı zamanda benim olan halkından izin alıyorum.

Parti yönetimi sorumluluklarımdan, bakanlık görevinden ve kumandanlıktan resmen ayrılıyorum. Sıfatların yapabildiği derecede, silinemiyen başka çeşit bağlar dışında, bugün artık beni Küba'ya yasal hiçbirşey bağlamamaktadır.

Yaşamımın olumlu olumsuz yanlarının bilançosunu verirken, bana öyle görünüyor ki, devrimin zaferini sağlamlaştırmak için yeteri kadar namuslu ve özverili çalıştığımı söyleyebilirim. Benim en önemli bir kusurum bile, Sierra Maestra'daki ilk günlerden itibaren sana daha fazla güven duymamış, devrimin ve devrimi yapanların yöneticisi olarak senin yeteneklerinin daha hızlı biçimde farkına varmamış olmaktan çok daha az önemsizdir. Çok güzel günler yaşadım. Karaibler krizinin karanlık ve aydınlık günleri boyunca, halkımıza ait olmanın gururunu senin yanında hissettim. Bir devlet başkanı, o günlerde nadiren bu denli parlak olabilirdi. Zayıflık göstermeksizin seni izlemiş olmak, tehlikeleri ve ilkeleri görmek ve değerlendirmekte senin düşünce tarzınla daima uyum sağlamış olmaktan dolayı gurur duyuyorum.

Ancak dünyanın başka ülkeleri de, benim mütevazi çabalarımı diliyor. Küba'nın başında üstlenmiş olduğun sorumluluklardan dolayı, senin yapman imkansız olanı ben başarabilirim. Artık birbirimizden ayrılmamızın saatı gelip çattı.

Sevinç ve üzüntü karışımıyla bunu yaptığımı bilmeni istiyorum. Yapıcı umutlarımın en safını ve sevdiğim varlıklar arasından en değerlisini burada bırakıyorum...Ve beni bir oğul olarak bağrına basan bir halkı terkediyorum. Buradaki herşey, ruhumun gizli bir köşesinde bana acı çektiriyor. Yineleye yineleye kafama yerleştirdiğin inancı, halkımın devrimci ruhunu ve görevlerin en kutsalını tamamlama duygusunu yeni savaş alanlarına kendimde taşıyacağım. Bu kutsal görev, nerede olursa olsun emperyalizme karşı savaşmaktır; işte bu bana güç verir, cesaretimi artırır ve tüm umutların ötesindeki en derin yaraları bununla sağaltırım.

Bir kere daha yineliyorum; onun örneğinin yayılmasının dışında, Küba'yı tüm sorumluluktan uzak tutuyorum. Eğer bir gün, başka göklerin altında son saatım gelirse, son düşüncem bu halk ve özellikle sen olacaksın. Eylemlerimin son ucuna kadar sadık kalmaya çaba göstereceğim bana örnek oluşun ve öğrettiklerin için sana teşekkür ediyorum. Devrimimizin dış politikasıyla herzaman tam anlamıyla uyumlu durumdaydım ve olmayı sürdüreceğim. Nerede olursam olayım, daima Kübalı bir devrimci olmanın sorumluluğunu üzerimde hissedeceğim ve kendimi öyle yönlendireceğim. Karıma ve çocuklarıma hiçbir maddi servet bırakmıyorum. Ama bu benim için bir acı değildir. Tersine böyle olduğu için mutluyum. Onlar için hiçbirşey de rica etmiyorum. Çünkü biliyorum ki, devlet onlara, yaşamaları ve eğitimleri için gerekli herşeyi sağlayacaktır.

Sana ve halkımıza söyleyecek daha o kadar çok şeyim var ki, ama faydasız olduğunu hissediyorum. Zira söylemek istediklerimi sözcükler açıklayamaz. Niçin boşyere kağıt karalayayım?

Daima zafere kadar! Vatan ya da ölüm!

Bütün devrimci heyecanımla seni kucaklıyorum. ●

CHE

DEVRİMCİ DURUM VAR, NEDEN DEVRİM OLMUYOR?

Nesrin Şahin

Gazi Ayaklanması'yla patlak veren protesto gösterilerinin, İstanbul gibi emekçi yığınların en yoğun olduğu yerlerden dışarıya taşmasıyla beraber, ülkemizdeki devrimci durum kendini açıkca gösterdi. O tarihten sonra devrimci durumun tüm göstergeleri olgunlaşmaya başladı. Yığınlar artık eskisi gibi yönetilmek istemiyor. Devlet ve hükümet, Cumhuriyet tarihinin en derin bunalımını yaşıyor. Kendiliğinden hareketler yaşamın en gündelik istemlerine kadar indi. Televizyonlarda ve çeşitli basın araçlarında eylemsiz geçen bir gün görmek neredeyse olanaksız hale geldi. Siyanürlü altına karşı Bergama'lılar İstanbul Boğaziçi köprüsünde kadınıyla erkeğiyle, yaşlısıyla, genciyle eylem yapıyorlar. Evlerinde su akmayan emekçi mahalle kadınları, çocuklarıyla birlikte, belediyeleri, valilikleri protesto ediyorlar. Trafik kazalarına karşı tepkiler, daha iyi iş koşulları için eylemler Türkiye gündemini doldurur duruma geldi. Bunun gibi yüzlerce örnek sayabiliriz. Temiz bir ülke için karanlık eylemi yapmak da bir başka örnektir.

Peki, toplumda yönetime karşı bu kadar hoşnutsuzluk ve güvensizlik varken, devrimci hareket ne yapıyor? Hiçbir şey yapmadı diyemeyeceğiz ama yapılması gerekeni yapamıyor. Bunun birçok sebebi olmasına rağmen, **ana sebebi nesnel koşulların olgunlaşma düzeyine, öznel öğenin ayak uyduramamasıdır**. Nesnel ortama bilinçli müdahalenin eklenememesidir.

Bilinçli bir müdahale olmadan kendiliğinden hareketler fazla bir yere gidemez, burjuvazinin dar siyasal çerçevesinde kalır. Her kendiliğinden harekette aslında belirli bir bilinç vardır ama bu tohum halindeki bilinci geliştirmek gerekir. Topluma bu bilinci verecek olanlar komünistlerdir, devrimcilerdir. Lenin'in *Ne Yapmalı* kitabındaki şu alıntı bu noktaya açıklık getirmesi bakımından önemlidir.

"(...)İşçiler arasında sosyal-demokrat (komünist-*İ.S.*) bilincin olamayacağını söyledik. Bu bilinç onlara dışarından getirilmeliydi. Bütün ülkelerin tarihi göstermektedir ki, işçi sınıfı salt kendi çabasıyla yalnızca sendika bilincini, yani sendikalar içerisinde birleşmenin, işverenlere karşı savaşım vermenin ve hükümeti gerekli iş yasalarını çıkarmaya zorlamanın vb. gerekli olduğu inancını geliştirebilir. Oysa sosyalizm teorisi, mülk sahibi sınıfların eğitim görmüş temsilcileri tarafından, aydınlar tarafından geliştirilen, felsefi, tarihsel ve iktisadi teorilerden doğup gelişmiştir."

Komünistlerin temel görevi, işçilerin iktisadi savaşımına yalnızca siyasal da değil, **devrimci bir siyasal nitelik** kazandırmaktır. Ekonomik istemler için savaşıma giren işçi sınıfına ve toplumun diğer katmanlarına, bu savaşımı siyasal savaşıma dönüştürmede her yöntemi değerlendirerek yol göstermek, bilinçli müdahale etmektir. Kendiliğindenliğe güvenmek ve bu çerçevede kalmak ise, burjuva ideolojisinin etkisini güçlendirmekten başka birşey değildir.

Komünistlerin savaşım yürüttüğü burjuva ideolojisi tarihsel olarak çok daha eski ve köklüdür, çok daha tecrübe sahibidir. Bundan da yararlanarak, toplumun kafasını bulandırmak ve onu gerçek dostları olan komünistlere ve komünist bilince karşı örgütlemek için elinden geleni yapar. Bunun için eski devrimcilerden sendikalara, parlamentodaki partilere kadar herkesi ve herşeyi kullanır. Komünistler kendi ideolojilerini yıpratacak, onun içeriğini değiştirecek her türlü eğilime karşı hoşgörüsüzlükle dolu olmalıdırlar. Hiçbir şey toplumun uzun vadeli çıkarlarının önüne konulmamalıdır.

O zaman, ortama güçlü bir müdahalenin bugün, hemen gerçekleşebilmesi için,Türkiye devrimci hareketinin bütünü içinden bir çözüm üretmekten başka bir almaşık kalmıyor.

Halk Meclislerine eğer tüm devrimci hareket bu bilinçle yanaşırsa; ayrışma noktalarımızı değil, Türkiye'nin sorunlarını gündem maddesi yaparsak, Türkiye'nin güzel günlere ulaşmasında zamanında, bilinçli bir müdahale yapılmış olur.

Yığınların kendiliğinden kabarışı ne kadar büyük ve ne kadar yaygın olursa, komünistlerin teorik, siyasal ve örgütsel çalışma için daha yüksek bir çaba göstermesi gereği de o ölçüde artar. Buna ne kadar hazırlıksız yakalanırsak, başarısızlık da o oranda büyük olur. Bir söz vardır: "Tarih, tekerrürden ibarettir." Evet, her zaman olmasa da bazen böyledir. Şu örnek açıkça göstermektedir: Lenin'in *Ne Yapmalı* adlı kitabındaki, yığınların kendiliğindenliği ve sosyal demokratların bilinçliliği başlıklı yazısının son bölümünde Rusya'nın o gün içinde bulunduğu durum şöyle anlatılmaktadır:

"Rusya'da yığınların kendiliğinden kabarışı, öyle büyük ve hızla gelişti (ve halen de gelişmektedir) ki, genç sosyal-demokratların (komünist-*İ.S.*) bu devasa görevlerini yerine getirmekte hazırlıksız oldukları ortaya çıktı. Bu hazırlıksızlık, hepimizin ortak talihsizliğidir, bütün Rusya sosyal-demokratlarının (komünistlerin - *İ.S.*) talihsizliğidir. Yığınların kabarışı kesintisiz bir süreklilikle gelişti ve yayıldı, yalnızca başladığı yerlerde devam etmekle kalmadı, yeni yörelere, toplumun yeni katlarına yayıldı (işçi sınıfı hareketinin etkisi ile öğrenci gençlik arasında, genel olarak aydınlar arasında ve giderek köylüler arasında kaynaşmalar oldu.) Ama devrimciler bu kabarışın gerisinde kaldılar, hem 'teorileriyle' hem de eylemleriyle gerisinde kaldılar, onlar bütün harekete yön verebilecek olan değişmez ve sürekli bir örgüt kuramadılar."

Bu uzun alıntıya yer vermemizin sebebi, günümüz Türkiye'sine ışık tutmasıdır. Bugün varolan durum budur. Yapılması gerekenleri yapacak, ülke çapında yaygın ve güçlü bir örgüte ihtiyaç var. Bu görevi üstlenmek için çaba harcayan, hedefe değişik uzaklıkta örgütler var ama henüz yeterli olmuyor.

O zaman, ortama güçlü bir müdahalenin **bugün, hemen** gerçekleşebilmesi için, Türkiye devrimci hareketinin bütünü içinden bir çözüm üretmekten başka bir almaşık kalmıyor. Türkiye devrimci hareketi çeşitli farklılıklarıyla aslında birbirini tamamlar durumdadır. Kimisi yığınsallığı, kimisi eylemleri, kimisi yığınsallığı ve eylemleri ve kimisi de teorik derinliğiyle öne çıkmaktadır. Devrimci hareket eksiklerini kabul etmek zorundadır, çünkü bu eksikleri kabul etmek onları yarı yarıya çözmek demektir. Böylelikle bir kez daha 12 Eylül'lerin yaşanmasının önüne geçebiliriz. Bu çerçevede, **Halk Meclisleri**'ne eğer *tüm* devrimci hareket bu bilinçle yanaşırsa; ayrışma noktalarımızı değil, Türkiye'nin sorunlarını gündem maddesi yaparsak, Türkiye'nin güzel günlere ulaşmasında zamanında, bilinçli bir müdahale yapılmış olur.

Yoldaşlar, TKP'liler olarak, Marksist-Leninist parti bilincini iyi özümsemek ve kadroları bu doğrultuda oluşturmak, başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun bütün katmanları içine gidip onları bilinçlendirmek, silahlı devrimin propagandasını yükseltmek, sol konuşan ama hem de sol davranan bir parti olmak, birincil ve vazgeçilmez görevdir.●

Haydi MERKEZ ORGAN için eller kaleme kağıda...

Parti içinde yöneticilerin öznelliğinden kurtulmanın ve yukarıdan aşağıya inen taktik ve kararları düzgün anlayıp, özümsemenin belki de tek yolu merkez organla samimiyetimizi arttırmaktır.

I. Erdemli

Komünist insan, yaşadığımız dünyayı içinde yaşanılası bir dünya haline getirmeye çalışan insandır. Bunun için de gönüllü birliğe dayalı komünist partisinde kendini ifade eder, orada savaşım verir. Örgütsüz komünistin komünistliği entellektüel görünümden başka birşey değildir. Ona komünist denir mi, tartışılır.

Komünistlerin en büyük ve en acil görevi işçi sınıfını bilinçlendirerek, örgütlenmesini sağlamaktır. *Manifesto*'da geçtiği gibi, "komünistlerin hemen gerçekleştirmek istedikleri amaç, ... proleteryanın bir sınıf olarak örgütlenmesi, burjuva egemenliğinin devrilmesi, proleteryanın politik iktidarı ele geçirmesi" dir. Devlet mekanizmasının değişmesi değil, tamamen yıkılması ve proleterya diktatörlüğünün kurulması için savaşan komünistlerin karşısında, böylesine uzun bir geçmişe sahip olan kapitalizm, yani devlet mekanizması, ordusu, polisi, cezaevleriyle akla gelmedik bezdirme ve yok etme yöntemleriyle burjuvazi vardır. Buna karşı komünistin en önemli silahı Partisidir. Komünist partisinin en büyük silahı da merkez yayın organıdır. Vurgu, merkez organın, sınıf savaşımının öncülüğünü yapan bir komünist partisi için olan önemindedir. Merkez organın işlevini Lenin ne kadar güzel özetlemiş:

"(...)

"partimizin iki yönetici merkezi bulunabilir ve bulunmalıdır: MO (merkez organ) ve MK (merkez komitesi). Birincisi ideolojik, ikincisi de dolaysız ve pratik yönetimi elinde bulunduracaktır. "(Lenin, *"Örgütsel görevlerimiz konusunda bir yoldaşa mektup"*)

Burjuvaziye karşı zaferin partisiz olmayacağını bilen proleteryanın, bir sınıf olarak düşmanını yenmesi için bilinçlenmesi ve gücüne inanması gerekir. Bunu yapacak en birinci güç olan merkez organımızın, parti dışı ve parti içi olmak üzere çeşitli işlevleri vardır.

A. Parti dışı

1. Ajitatör ve propagandacı görevleriyle işçi sınıfının sesi, sınıf savaşımının rehberi olan merkez organ, yığınlara bu davanın genel planını, kapsamını ve niteliğini iletecektir.

2. İşçi hareketinin her eylemini merkez organ yoluyla tüm ülke çapında yaymanın devrim davasına katkıları canalıcıdır.

Merkez organ, proleteryanın kurtuluşu için savaşımın dünya-tarihsel önemini anlatmak için, komünist bakışını, inancını ve günün demokratik istemlerini herkesin bilincine çıkarmak için ne kadar küçük olursa olsun her olaydan yararlanabilmelidir. Bunu yapabilmek için, parti örgütlerimiz bölgelerinde yapılan her işçi eyleminin içinde olmaya çalışarak, ama aynı zamanda içinde varız, yokuz diye bakmadan ülke çapında duyurmak için çabalamak zorundadır. Bu çabayı göstermeden, eylemci işçilerin ve genel olarak tüm işçi sınıfının güvenini kazanamayız.

3. Sovyetler'de yaşayan sosyalizmin yıkılışıyla tüm dünyada dengeleri değiştiren, zayıf halka İslam ülkelerinde ve özellikle Türkiye üzerinde etkisi son birkaç yılda iyice ortaya çıkan karşı-devrim ve gericilik dalgasına karşı işçi sınıfına doğru ve bilimsel bilgi-haber aktarmanın önemini, son yıllarda ülkemizde medyanın nelere kadir olduğunu! gördüğümüzde daha iyi anlıyoruz. İşçi sınıfı yalnızca eylem sırasında omuzuna dokunduğu partili sayesinde değil, aynı zamanda gazetesinde okuduğu doğru haber ile de partisine güven duyacak ve kurtuluşun ancak partisini güçlendirmekle olacağını görecektir.

B. Parti içi

Lenin'in aşağıdaki iki benzetmesi, kollektif örgütçü olarak merkez organın parti içinde nasıl bir işleve sahip olduğunu anlatıyor:

"... Lütfen söyleyiniz, duvarcıların, şimdiye kadar görülmedik büyüklükte kocaman bir yapının çeşitli bölümlerine tuğlaları yerleştirdikleri zaman, tuğlaları koyacakları doğru yerleri bulmalarında onlara yardımcı olsun diye, ortak işin nihai amacını kendilerine göstersin diye, sadece her tuğlayı değil, önceden ve sonradan konulan tuğlalara harçla yapıştırıldığı zaman tam ve kesin bir çizgi teşkil edecek her tuğla parçacığını bile kullanabilmek için, bir ipten yararlanmaları 'kırtasiyecilik' midir? ...

" Eğer deneyimli bir duvarcılar ekibimiz olsaydı ve bunlar kılavuz ipi olmadan tuğlaları, tam gerektiği gibi yerleştirebilecek kadar (ki bu, soyut olarak konuştuğumuzda, hiç de olanaksız birşey değildir) birlikte çalışmayı öğrenmiş olsalardı, o zaman belki de başka bir halkaya sarılabilirdik. Ama ne yazık ki, şimdilik ekip halinde çalışmak için eğitilmiş deneyimli duvarcılarımız yok, tuğlalar çok zaman hiç de gerekmeyen yerlere konuyor, genel çizgiye uygun şekilde duvar örülmüyor ve tuğlalar o kadar dağınık durumda ki, düşman, yapıyı tuğladan değil de, kumdan yapılmışcasına paramparça edebilir.

"(...)

"Bir başka kıyaslama: 'Bir gazete, sadece bir kollektif propagandacı ve kollektif ajitatör değil, aynı zamanda kollektif bir örgütleyicidir de. Bu bakımdan, yapım halindeki bir binanın çevresinde kurulan iskeleye benzetilebilir; yapının dış kenarlarını belirtir ve yapıcıların birbiriyle temasını, işbölümünü ve örgütlü çalışmalarının meydana getirdiği ortak sonuçları görmelerini sağlar. ..." (Lenin, *Ne Yapmalı, "Bir gazete kollektif bir örgütleyici olabilir mi?"*)

Merkez organ aynı zamanda parti içi hiyerarşik yapıda, demokratik merkeziyetçiliğin, eleştiri-özeleştiri mekanizmalarının işleyişinin bir yansıması, yazılı bir aracıdır. Parti içi sorunlu dönemlerde bir ayna görevi yapar. Gazeteyi düzgün okuyan kadroların sorunları yakalaması ve daha fazla katkılarla çözüm yolları arayıp, bunların önünü açması zor dönemlerde, göründüğünden daha fazla önem taşır. Gazeteyi düzgün okuyup, bir başka deyişle gazeteyi içen partililer olmak kadar, düzenli olarak organa yazı yazmak da kadroların, hem pratik olarak insiyatiflerini artırmış olacak hem de aktif olarak katılmaları, sahip oldukları diğer eksiklikleri azaltmada etkili olacaktır.

Bir partili için biricik gazetesine yazı yazmak, koca bir kapitalist dünya içinde, ister istemez bilincini kirleten düzene karşı ideolojik ve siyasi olarak taze kan demektir, kendini yenilemesi demektir. Yani merkez organa yazı yazmak, hem kadroların, hem de tek tek, kişi kişi bilincinin tazelenmesi, kendi güçlerine inanması ve davaya sıkı sarılmalarını getirecektir. Zaferi de, akıntıya uyan veya memur gibi davranan kadrolar değil, partisine ve yüklendiği sorumluluğa uygun bir şekilde katılımcı, yaratıcı, kendine güvenen, sürekli kendini ve üzerindeki işi ilerleten, bilim üreten ve düşünen kadrolar yaratacaktır. Günlük yaşamda karşılaştığı her olaya karşı, ülkede gündemde olan en son soruna karşı Marksist-Leninist ideoloji ve partisinin bakışına uygun çözümlemeler yapacaktır.

"Komünist partisi mutlaka en bilimsel teoriyi götüren, onu sürekli üreten bir parti olmalıdır. TKP Lenininci kanadında olduğu kadar başka hiçbir parti ve harekette ideolojik anlayış kadroları ve yöneticileri belirlemiyor....

"Partide bilim, tüm bilim alanlarının sürekli devşirilmesiyle sürekli ilerletilmelidir. Parti yönetimi bu işte sürekli rol almalıdır. Bilimin gösterdiği, maddeler biçiminde değil, genel anlayış olarak, sorunlara yanaşım olarak parti yönetimi tarafından aşağıya doğru indirilmelidir. Bilimin partide egemen olması, bir takım uzmanların, entellektüellerin reçeteler sunması değildir. Partinin kollektif olarak ve yönetiminin de bunda ağırlık taşımasıyla teoriyi üretmesi ve üretilen teoriyi bir anlayış olarak tabana yaymasıdır. Bilimin, ideolojik anlayışın partiye egemen olması, arama, araştırma, düşünme ve anlayışın kadrolara süzülerek inmesi olarak

anlaşılmalıdır." (R. Yürükoğlu, *Durum ve Görevlerimiz 1983*)

Genel sekreter yoldaşımızın dediği, yukardan aşağıya süzülen ideolojik anlayış ve bilimsel araştırmaların, anlayışların tekrar yukarıya çıkması da ancak kadroların düzenli yazılarıyla merkez organa katkı yapmalarıyla olacaktır.

Ayrıca, parti içinde yöneticilerin öznelliğinden kurtulmanın ve yukarıdan aşağıya inen taktik ve kararları düzgün anlayıp, özümsemenin belki de tek yolu merkez organla samimiyetimizi arttırmaktır. Okuyarak, tartışarak, hücremizde düzenli eğitimini yaparak, düzenli olarak yazı yazarak,... Yani olabilecek her yolla. Merkez organa yazı yazarak aynı zamanda neyi, ne kadar ve nasıl anladığımızı, hangi eyleme ne zaman katıldığımızı, ülkenin nabzını ne kadar tutabildiğimizi, yığınlarla bağımızı güncel olarak da, 9.Kongre'yi ne kadar özümsediğimizi ve parti içi tartışmada sorunlara bakışımızı üst organlara anlatmış, parti içi uyumun sağlamasına katkı yapmış oluyoruz. Herhangi bir taktik kararda, falanca yerdeki eylemi anlatırken ya da güne uygun herhangi bir çözümlemede ne düşündüğümüzü yazmak aşağıdan yukarıya, parti merkezi ile en alt hücredeki partililer arasındaki iletişimin işlemesi için en önemli yoldur. Hem de aracısız!

Ayrıca tüzükte belirtildiği gibi, merkez organa yazı yazmak tüm partililerin görevi ve hakkıdır. Zaten sorumlu bir komünistin buna ihtiyacı da yoktur, bu kendisinde içsel olarak vardır. Sorun bunu ortaya çıkarmaktır. Çarpık burjuva eğitiminin bir sonucu olarak ezberci ve oturup bir mektup bile yazamayacak ya da en azından bu güvenden yoksun olan benim gibi partililer için tek sözüm: Deneyin ve yanlış yapmaktan korkmayın.

Asıl mesele, bu noktanın uzun bir süredir gözden kaçması ve öneminin bilinçlere çıkarılması ihtiyacıdır. Marks'ın dediği gibi 'insanlık ancak önüne gelen sorunları çözer' bilimsel gerçeğiyle Merkez Organa yazı yazma normal akış içinde zaten gerekli olduğu halde bunun eksikliğinin yarattığı sorunlarla bu gerçek akıllara yeniden dank ediyor.

Devrim davası için böylesine yaşamsal önemi olan merkez organı, merkez organ yapan da kadrolardır. Ancak her partilinin yapacağı katkılarla,

"(...) Bu gazete, sınıf mücadelesinin ve yığınsal öfkenin her kıvılcımını körükleyerek, onu, yaygın bir yangın haline getiren muazzam demirci körüğünün bir parçası haline gelecek. (Lenin, "*Bir gazete kollektif bir örgütleyici olabilir mi?*")

Bütün işlevlerinin üstesinden hakkıyla gelen bir merkez organa sahip,

"(...)Ancak böyle bir örgüttür ki, militan bir sosyal-demokrat (komünist- *İ.S.*) esnekliği, yani mücadelenin en çeşitli ve hızla değişen koşullarına hemen uyma yeteneğini, bir yandan sayıca üstün olan ve güçlerini bir noktada toplamış bulunan bir düşmanla açık alanda savaştan kaçınırken, öte yandan düşmanın manevra yeteneksizliğinden yararlanarak en az beklediği yerde ve anda ona karşı saldırıya geçme yeteneğini sağlayacaktır.... "

"(...) örgüt, buna katkıda bulunanların (sözcüğün geniş anlamıyla, yani gazete için çalışanların tümünün) örgütü, herşeye, devrim dalgasının 'alçalış' dönemlerinde partinin onurunu, saygınlığını ve yürekliliğini korumaktan, *ulus çapındaki silahlı ayaklanmayı hazırlamaya, zamanını saptamaya ve gerçekleştirmeye kadar herşeye* hazır olacaktır." (Lenin, "*Bize gerekli olan nasıl bir örgüttür?*")

İlk önce işe, R.Yürükoğlu yoldaşın, 17 Mart 1984'de yapılan *İşçinin Sesi* 10.yıldönümü gecesi konuşmasındaki:

" Türkiye işçi ve devrimci hareketinde parti kuran ilk ve tek yayın organı *İşçinin Sesi*'dir.

"Türkiye devrimci hareketinde başka hiçbir yayın organı bu denli geniş bir yazar kadrosu yaratmamış, bu denli geniş bir kadroyla yayınlanmamıştır.

"(...)Bu noktaya kolay gelinmedi..."

sözlerini de anımsayarak, hala yapmamışsak kafamızdaki Merkez Organ kavramını, parti dışı devrimci durum ve parti içi dönemin vurgularıyla yeniden sorgulamalıyız. "Bu laflar bana değildir" demeden oturup tek tek, merkez organa yazı yazmanın, neden BUGÜN dünden daha önemli olduğunu, neden bugün bu noktaya vurgunun çığlıklar şeklini aldığını iyice düşünmeliyiz.

Ondan sonra da haydi, merkez organımız *İşçinin Sesi*'ne hakkettiği katkıyı vermek için kaleme kağıda sarılmaya... ●

Demokrasi savaşımı işçilerin ellerinde yükselecek

Türkiye'nin bugün içinde bulunduğu nesnel ortamda, devrimci hareketin önemle üzerinde durması gereken konulardan birisi, demokrasi mücadelesidir. Bu mücadele anlayışı devrim mücadelesiyle de sıkı sıkıya bağlıdır. Çünkü, uzlaşmaz karşıt sınıflara bölünmüş bir toplumda, demokrasi gerçekte sınıfsal karakterlidir. Dolayısıyla, burjuva demokrasisinin bir ilerleme ve güzel, önemli yanları olduğunu bilmenin yanında, işçi sınıfı bakımından gerçek bir demokrasi olmadığı bilinciyle, demokrasi mücadelesini devrim mücadelesiyle bağlamak gerekiyor.

Burjuva demokrasisinde çeşitli ülkelerde farklı uygulamalar görürsünüz. Bu farklıları meydana getiren etmen nedir? Neden her ülke farklı bir demokrasi uygulaması gösterir? Bu soruların yanıtları, demokrasinin sınıfsal karakterini ortaya koymakla beraber, sınıf mücadelesinin düzeyini anlamamızın da ipuçlarını verir.

Unutulmaması gereken en önemli bir nokta da, demokrasinin, gelişmişlik düzeyiyle ve egemen sınıfın yönetim bakımından hakimiyetiyle bağlı olduğu gerçeğidir. Yani demokratik düzey, ekonomik düzeye orantılıdır. Çünkü ekonomik göstergeler burjuva demokrasisinin sınırlarını çizen temel etmendir.

Diğer taraftan kapitalist toplumda demokrasinin genişliği aynı zamanda egemen sınıfın hakimiyetinin göstergesidir. Çünkü burjuvazi sadece denetleyebileceği oranda demokrasi verir.

Ülkemizde kapitalizmin üst yapısı burjuva demokrasisidir. Burjuva demokrasisi kendinden önceki yönetim biçimleriyle karşılaştırıldığında onlardan epey ilerdedir. Ama olması gereken değildir.

Kapitalizmin ilerleyebilmek için yasallığa, demokrasiye gereksinimi vardır. Öte yandan, ayakta kalabilmek için proletaryanın haklarını sınırlamaya gereksinimi vardır. Yani, ortaya sunduğu "çözümler", demokrasinin baştan güdük ve sınıfsal olmasını dayatır. Bu çelişki, kapitalizmdeki bütün sorunların altında yatmaktadır.

Bugün Türkiye'de gerici, baskıcı, ağır anti-demokratik yanlar taşıyan bir rejim vardır. Devlet çöküntünün eşiğine gelmiştir. Burjuvazinin bugün iktidarda olan kesimi, ülkeyi uçurumun kenarından çekebilmek için halkın desteğini kazanmak, bunun için de reformlar sunmak zorundadır. Türkiye'de yaşamın her alanının gelişmesi için demokratikleşme bir zorunluluk haline gelmiştir. Bu reformlara, demokrasi savaşının genişletilmesi anlamında, karşı çıkmamalıyız ama onunla kalmamalıyız. Ağızlarda sakız edilen ama bir türlü gerçek anlamıyla hayatta yerini bulmayan "demokrasi savaşı"nın gereği, haklarımızı ilerletmektir. Bunun yanı sıra, asıl görev, burjuva partiler eliyle getirilecek bir "demokrasi"nin, işçi ve emekçi halkın sorunlarını çözücü olmayacağını, gerçek ve tam bir demokrasiyi hedeflemenin ancak bir devrim sorunu olduğunu anlatabilmektir. Türkiye'de siyasal devrimin temel sorununun, gerçek demokrasiyi yerleştirme sorunu olduğu bir an bile unutulmamalıdır.

TKP'nin *beşinci programı* şöyle demektedir:

"Komünist partisi, demokratik savaşımını devrim savaşımına bağımlı kılar, hedeflerini de bu doğrultuda öne sürer.

"Siyasal demokrasinin *tüm* önemli istemlerinin kapitalizm altında kaderi uygulanmamak, ya da eksik uygulanmaktır. Komünistler bu gerçekten kalkarak demokratik istemleri kapitalist düzenin verebileceği düzey ile sınırlamak yerine bu gerçeği, demokrasi savaşımını devrim hedefine *bağımlı kılmanın* somut tabanı olarak görürler. Demokratik istemleri reformcu değil, devrimci biçimde, *burjuva legalitesinin sınırlarını yıkıcı biçimde* öne sürerler. (*TKP Programı*, s.63)

Şeriatçıların "demokrasi eşittir şeriat" demesi kimseyi kandırmıyor. Önümüzdeki dönem, demokratik istemlerin, programımızın da belirttiği gibi, "burjuva sınırlarını yıkıcı bir biçimde" dile getirileceği, yığınların özgür yarınlara kavuşması için mücadelenin yükseleceği dönem olacaktır.

Demokrasi işçilerle gelecek! ●

Z. Koşar

PARTİ İÇİ TARTIŞMA

DÖNEMİ ANLAYAMAZSAK HATAYA DÜŞERİZ

Örgütsel olarak en sıkıntılı, en karmaşık, en barbarca badireleri atlatmış bir kültür birikimine sahip olduğumuzu hiç görmeyiz. Bu körlük, kimimizde, "Arşimet Kanunu"nu yeni bulmuş gibi sokağa çıkıp bağırma ihtiyacı doğuruyor: Biz bu kültürü yıllara sığdırarak geliyoruz. Bu, olumsuzu da içinde olmak kaydıyla, bir deneyimdir.

Y. Ağaçlı

Her dönemin kendine has davranış kalıpları, iletişimi, dili, bilgi birikimi vardır. En önemlisi de, verdiğin kişisel emeğin, deneyimin, olaylara bakış açın, fedekarlığın, bulunduğun örgüt içindeki konumunun sana yüklediği sorumlulukla senin bu sorumluluk karşısındaki iyi niyetin ve samimiyetindir.

İnsanoğlunun sürekli düştüğü hatalardan biri, "**ne oldum delisi**" olmaktır. Bir anda kendisini var eden, kimlik veren, kişilik-davranış veren olguları reddetmeye, "ben merkezli" olmaya, "ben olmasam dünya mahvolur" demeye başlar. Bu tipik olumsuz insan davranışıdır. Bir anda kuruma karşı gelerek ve buna gerekçeler de sayarak, hatta hukuki temellere dayandırarak, bugüne kadar "yüce" dediği değerlere, "senin için ölürüm" dediği kişilere olur olmadık saldırmaya, sanki üç-beş ay önce bunları söyleyen kendisi değilmiş, ona silah zoru ile söyletilmiş de şimdi kendisine gelmiş gibi konuşmaya başlar. Şimdi "özgürlüğüne" kavuşunca, başlar kendisinin haklı nedenlerle bunları yaptığını çevreye anlatmaya. Boş şeyler bunlar!

Örgütsel olarak en sıkıntılı, en karmaşık, en barbarca badireleri atlatmış bir kültür birikimine sahip olduğumuzu hiç görmeyiz. Bu körlük kimimizde, "Arşimet Kanunu"nu yeni bulmuş gibi sokağa çıkıp bağırma ihtiyacı doğuruyor. Biz bu kültürü yıllara sığdırarak geliyoruz. Bu, olumsuzu da içinde olmak kaydıyla, bir deneyimdir. Çevrenize bir bakmanızı öneririm. Bulunduğumuz yapıyı beğenmeyerek giden, ben daha iyi şeyler yapacağım diyerek ne projeler üreten, sahile vurmuş yığınla kemik göreceksiniz. Ve bunların hepsi de aynı mantıkla, aynı hareketlerle, aynı haklı (kendilerine göre) gerekçeler göstererek gittiler. Sonuçlarını çevremize baktığımızda çok kolay görebiliriz.

Dün o koca örgütte (nicellik olarak demiyorum, duygu olarak anlatmaya çalışıyorum) çevresine konuşurken bir aslan gibi kükreyen, bir güneş gibi parlayan, geceleri gökyüzüne bakarak, "**ne mutlu ki çoban yıldızım var**" diyerek rahat uyuyan, örgütten ayrılınca, kabaca söylüyorum, uyuz kedi gibi kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak gezen, adeta eriyip giden, sanki alnına ölümün soğuk busesi konmuş çok insanla karşılaşıyoruz. O beğenmediği, karşı çıktığı örgütten çok daha geri bir konuma düşen, önce ruhsal olarak dengesini kaybeden, daha sonra fiziksel olarak çöken, evde eşine ve çocuklarına bile hükmü kalmayan, aile sorunları yaşayan çok arkadaşımızı, dostumuzu gördük. Ne yazık ki, anlaşılan o ki, görmeye devam edeceğiz.

Örgütsel yaşam disiplin ister, paylaşım ister, bireyselliği, bireysel davranışları terketmeyi gerektirir. Bunun tersi seni örgüte almıyor zaten, birey durumuna düşürüyor.

Örgütün nabzını elinde tutan, örgütü geliştiren, iyi ve kötü şeyleri en kısa zamanda bilen, insiyatif sahibi, kararlı, planlı-programlı, coşkulu, moralli, her zaman özenilen, insanların saygı duyduğu, güvendiği bir yönetici tipi yaratabilirsek, çalışmaların en sağlıklı biçimde yürümemesi mümkün değildir.

Yani sen örgüte girerken şunu bilerek giriyorsun: "Ben kollektif davranacağım, örgütün kararlarına uyacağım, katılacağım, düşünürken, yerken, içerken tek olmaktan çıkıp komple düşüneceğim." Örgüt dediğin nedir ki? İnsan vücudu. Yani canlı organizma. Bu organizma kimi zaman çok zinde, kimi zaman bitkin, kimi zaman çok neşeli, kimi zaman çok gergin. Kimi zaman vücut çok yemek istiyor, kimi zaman en lezzetli yemek de sunsan kabul etmiyor. Ama kimse vücudun bu hallerine kızarak (psikolojik sorunu yoksa) vücudu parçalamıyor, uzuvlarını kırıp dökmüyor, kafasını duvarlara vurmuyor. Bunu yapmamasının mantıklı nedenlerini buluyor, anlıyor ve ona uygun davranıyor. Ve yaşamın bu kısa süresinde mutlu, huzurlu, ortak amaçlar uğruna yaşamını sürdürüyor. Örgütsel yaşam dediğin nedir ki?

PARTİDE YÖNETİCİLİK ZORDUR

Yöneticilik, liderlik, sorumluluk, kişilere, topluma öncülük vb., bakın hepsini anlatırken zorlanıyoruz. Gerçekten zor bir olay yöneticilik, liderlik. Ama gönüllülük var işin temelinde, heyecan var, duygu var, risk var, umut, beklenti var. Eğer samimiysek, tüm bunları bilerek alıyoruz bu görevleri. İlk görev verildiğinde, alçak gönüllüysek, görevin ağırlığından sıkıntı yaşıyoruz. Ama düşünüyoruz, senden daha iyisi olsa, senden daha yeteneklisi olsa, sende hiçbir özellik de olmasa, bu görev neden sana verilsin? O günün koşullarına uygun kişi senmişsin demek ki.

Zor bir olay yöneticilik, liderlik yapmak. Bunu yaparken daha iyi öğrenmeye, insanlara öğretirken öğrenmeye gayret sarfedeceğiz. Bunların altındaki bir noktayı gözardı etmeden: O görevi aldığındaki eksiklerini sen bilmeyebilirsin, yukarısı mutlaka biliyordur. O nedenle, üstün görevi sendeki eksikleri zaman içinde gidermek, senin de üstün verdiği görev ve sorumlulukları, yorumsuz, amasız, fakatsız uygulamandır. Bunun ötesi samimiyetsizliktir. Yani hem, "bu sorumluluğa layık değilim" diye sıkıntıya gireceksin, "aman niye bana verdiniz" diyeceksin, sonra da kalkıp söyleneni yapmayıp, kendine göre yorumlayıp, işi götürmeye çalışacaksın. Olmaz böyle yöneticilik, liderlik!

Birçoğumuz (sekreterler için söylüyorum) bulunduğumuz yerin adamı henüz olamıyoruz. Bir defa, yöneticilikle liderliği aynı yere koyarak ilk hatayı yapmaya başlıyoruz. İki kavram birbirine yakın olmakla birlikte, çok farklı alanları kapsıyor. Bunu bilemediğimizde, neyin nasıl yapılacağını, hangi tutum ve davranışlara girmemiz gerektiğini kestiremiyoruz. Belki biliyormuş, bu işin adamıymış gibi davranıyor olabiliriz. Bu çok önemli değil. Doğru yerde, doğru zamanda iş yapıp yapmadığımız, bizim yapımızı, yeteneğimizi, samimiyetimizi, bu olaydaki gönüllüğümüzü, üstün verdiği görev ve sorumlulukları hangi düzeyde, hangi yöntemle, hangi kişilere nasıl illettiğimizi somut gösteriyor. İşimiz öznelliği kaldırmıyor. Örgütsel bir yapının parçalarıyız, canlı organizmayız. Nasıl ağzımıza aldığımız herhangi bir besinin yarayışlı mı, zararlı mı olduğunu vücut kısa bir süre sonra değişik biçimlerde dışa vuruyorsa, örgüt de öyledir. Bizim nasıl bir yönetici,nasıl bir **lider** olduğumuzu ☞

PARTİ İÇİ TARTIŞMA

hemen dışa vuruyor. Bir yerlere kızmaya, bir yerleri eleştirmeye, olur olmadık hareketlere girmeye gerek yok. Merkeze karşı tutum ve davranışlarımızı yeniden gözden geçirmemiz gerekiyor.

1976'dan beri bu hareketin değişik birimlerinde yer aldım ve hala bu hareketin içinde olmaktan, bu hareketin bir parçası olmaktan mutluyum. Bu geçen sürede bazı konularda hassas olmaya çalıştım. Bilginin, öğrenmenin sınırı olmadığını akılda tuttum, "ben" kelimesini mümkün olduğunca unutmaya çalıştım, en tepe ile olan uyuma dikkat ettim. (Ara düzeylerdeki, bağlantılardaki hataları bilerek kabul ettim.) Yukarıdan ne istiyorsam, ne bekliyorsam, altta bunu önce kendim oturtmaya çalıştım. Disiplin mi istiyorum, ben ne kadar disiplinliyim diye sordum. Fedakarlık mı istiyorum, ben ne kadar fedakarım dedim. Diğer bölgelerde partiye alınan kişilerin düzeylerini düşük mü gördüm, benim aldığım kişilerin düzeyi nedir dedim. Sayısal olarak az mıyız dedim, ben şu kadar yılda örgüte kaç kişi aldım ve aldıklarım bugün neredeler, sahile vurmuş kemik yığını mı oldular, yoksa omuz omuza devam mı ediyorlar dedim.

TKP'lilik bir yaşam biçimidir, sonu olmayan bir sevdadır!

KURUMLAŞMANIN YOLU

Örgütler, kurumlar, alt sistemlerini gerektiği gibi oluşturdukları sürece, uzun ömürlü, sağlıklı, güvenli yapılara dönüşürler. Örgütler bireylerin, kişilerin üzerine kurulursa, en ufak bir sarsıntıda, en ufak bir hatada, sıkıntı yaşamaya başlarlar.

Yukarıda da vurguladığımız gibi, örgüt canlı organizma gibidir. Hata kabul etmeyecek birşey varsa, o da örgüttür. Hatayı, yanlışı bugün (bilerek, bilmeyerek, niyet ne olursa olsun) bir kişiye karşı gösterirsin, yarın bin kişiden geri alamazsın. Örgüte kültürü hangi yolla verirsen, kültürün yayılış, uygulanma, pratik olarak hayata geçirilmesi de aynı şekilde devam eder. Yaptıkları beğenilmediği zaman doğrusunu yapacağım diyen de aynı yolla deneyecek ve o da kendi yaptığına (doğru-yanlış) hukuksal dayanak arayacaktır. Bundan sonra değişmesini istemek, zaman kaybetmekten başka birşey değildir. Çünkü insanlar eyleme, harekete geçmeden önce yasal düşünceyi oluşturur, sonra eyleme geçerler.

Örgütte bu durumu en başta yöneticiler iyi kavramalı, anlamalı, ona uygun eğitmeli, geliştirmelidirler. Bu nedenle yöneticilik başlı başına bir olaydır. İşin kritik yanı, eğer örgütte sürekliliği ve alt sistemlerin oluşturulmasını istiyorsak, insanlara ilk yanlışı, ilk yalanı veren yöneticileri yeniden eğitmektir. Liderliğin ve yöneticiliğin iyi anlaşılması için buna uygun pratik sonuçlar üzerinde durulmalı, kafa yorulmalı, gecikmeden adım atılmalıdır. Yöneticiliği, liderliği öğrenirken, öğretirken, bunu pratik olarak yapan, başaran (siyasal ya da sosyal olarak aynı çizgide olmayabiliriz) canlı tiplerden örnekler vermek yanlış olmaz. Tarihte övündüğümüz liderler, yöneticiler, onların yapıtları bize yol gösterir. Bu işin önemli bir yanı. Burjuvazi kendi işine geldiğinde hiç çekinmeden, Marks'ı da, Lenin'i de kullanıyor. Bu tutum onların değerini değiştirmiyor. Aynı cesareti henüz biz gösteremiyoruz. Doğal olarak kendi çevremize bakıyoruz. Orada da beğenmemezlik başlıyor. Nasıl çıkacağız bu işin içinden?

Yöneticiliğin, liderliğin ne olduğunu, iyi bir yönetici, iyi bir lider nasıl oluru gereği gibi öğretmeliyiz. Liderliğin, yöneticiliğin aynı zamanda kendine bağlı kişilerin gizli potansiyel enerjilerini açığa çıkarmak demek olduğunu, örgüt normlarını sürekli gündemde tutan, yeni ufuklar açan, yarı tanrısal yaratık olduklarını, yaşamlarına kısa zamanda çok şey sığdıranlardan yönetici-lider olacağını, yönettiği kişilerin neredeyse bağımsız düşünmelerini, birey olarak davranma özgürlüğünü yok edeceklerini öğretmeliyiz. Örgütün nabzını elinde tutan, örgütü geliştiren, iyi ve kötü şeyleri en kısa zamanda bilen, insiyatif sahibi, kararlı, planlı-programlı, coşkulu, moralli, her zaman özenilen, insanların saygı duyduğu, güvendiği bir yönetici tipi yaratabilirsek, çalışmaların en sağlıklı biçimde yürümemesi mümkün değildir. ●

Bir Birimden Fikirler

EN BÜYÜK ENGEL PARTİ KARARLARININ HAYATA GEÇİRİLMEYİŞİDİR

Parti çalışmasında sorunlar ve gelişme yolları üzerine birimimizde yaptığımız tartışmalarda çıkan fikirleri aktarmak istiyoruz.

Ortak belirlemelerin bir anlamda ana fikrini içeren temel saptamayı şöyle özetleyebiliriz:

Bugün partimizin gelişmesinin önündeki en büyük engel, parti kararlarının ve direktiflerinin yeterince iyi kavranıp özveriyle hayata geçirilmemesidir.

Kadroların kararları hayata geçirebilmesi için önce bu kararları doğru özümsemesi gerekir. Kararların doğru özümsenmesinin ise iki temel aracı vardır. Birincisi, o gün yürürlükte olan emir kumanda zinciriyle direktif ve kararların yukarıdan aşağıya inmesi, ki burada her düzeydeki yöneticinin subjektif anlayışı ve eğilimleri de ister istemez işin içine girecektir. İkincisi, kararların genel olarak basın yayın ve özellikle de merkez organ yoluyla yansıması, ki hakettiği ciddiyetle takip edildiğinde belki de en sağlıklı araçtır.

Kararların ve döneme uygun saptamaların doğru özümsenmesi tek başına başarının anahtarı değildir. Aynı zamanda bu kararları enerjiyle hayata geçirecek insiyatife ve özveriye gereksinim vardır. Ne tek başına emir kulu gibi konulan sınırsız özverinin ne de insiyatif sözcüğüne sarılıp savrulan sapmaların partiye bir yararı yoktur.

Amaçlanan alınan karar doğrultusunda ürün verecek yaratıcı emektir. Yoksa günde 48 saat didinip hiç bir sonuç alamamanın getireceği moralsizlik kendine güvensizlikten partiye güvensizliğe kadar uzanan geniş bir hastalığın kaynağı olacaktır. Partinin kendi içine dönüp birbiriyle uğraşıyor olması, dışarıdaki olaylardan uzak kalması bu hastalığın semptomlarındandır.

Partimiz 9. Kongre'yle birlikte yeni dönemin açılımını ve yapılması gereken çalışmanın hattını belirledi.

O günden bugüne katettiğimiz yol ideolojik ve siyasal oluşumumuzun hakettiğinin çok altındadır. Bunun ana nedenlerinden biri yöneticilerin yeterince çabuk eski dönemin kabuklarını atıp yeni hatla bütünleşememesidir. Haklı olarak geçen dönemin durağanlığı çerçevesine oturan hattın alışkanlıklarını yeni dönemde atamamak objektif olarak sağ sapma olarak şekillenmektedir. Niyetler ne olursa olsun yeni dönemde yapılması gereken çalışmada en ufak bir el titremesi bu anlama gelmektedir.

Örneğin, parti, "yeni döneme en iyi genç kadrolar ayak uyduracaktır; onların enerjisi ve sabırsızlığı dönemle üst üste düşmektedir; genç kadroların önü açılmalıdır" saptaması yapmıştır. Ancak, gençlere alabildiğine insiyatif verirken parti kültürünü doğru aktarmak ve eğitim yoluyla denetleme yapılması gerekirken, senelerin alışkanlıklarının getirdiği "meselenin her yönünü etraflı düşünme" kaygusuyla hareket etmek son tahlilde kadroların önünü tıkayacaktır.

Yeni dönemde insiyatifi kısıtlamamayı gözetirken, tek tek yöneticilerin kişilikleri ve eğilimlerini partiyle çelişir değil, partiye yararlı hale gertirecek denetleme mekanizmaları kurmak gerekiyor. Bu mekanizmalar görev belirlemede acımasız olmalı, gerektiğinde daha az yetişkinini daha girişimsizin yerine atamalıdır. Etraflı düşünme alışkanlığını kazanmış yoldaşların her zaman partimize yapacağı paha biçilmez katkılar vardır. İş bilenin, kılıç kuşananın.

Tüm bu çalışmaların göbeğine hem yeni dönemin anlayışlarını döşeyecek, hem sarsılmaz parti kültürünü tüm örgüte maledecek, hem de sınıfla, yığınlarla köprülerin hammaddesini oluşturacak merkez organ oturtulmalıdır.

Ayrıca parti kültürümüzün her zaman ayrılmaz bir parçası olmuş "özeleştiri silahı"nın doğru kullanılması, yönetici seçiminde kıstaslardan biri olarak değerlendirilmesi, konspirasyonun öne çıkarılması, tüzüğün işletilmesi vb gibi bir dizi konu da ele alındı.

Sonunda oy birliğiyle bu tartışmaların partiyi yükseltmede önemli bir katalizör olduğu sonucuna varıldı. ●

TURAN DURSUN'UN KATİLİ GERİCİ-ŞERİATTIR

Bugün ülkemizde ideoloji olarak dine sarılanlar, İslam'a dayanarak yenileşmeye karşı barikat kuranlar, dinin siyasete egemen olmasını isteyenler sorunu şiddet yoluyla çözmeye yöneldiler. Turan Dursun'u öldürmek gibi. Ama onun kendine başlattığı devrim, gerçek anlamda demokratik toplumun kurulmasını isteyen insanlarca, düşünen, araştıran, okuyan, düşünce ve vicdan özgürlüğünden yana olan insanlarca unutulmayacak, yaşatılacaktır.

1934 yılının Sivas'ın Şarkışla ilçesinin Gümüştepe köyünde doğan Turan Dursun, 5 yaşına kadar bu köyde, daha sonra askerlik çağına kadar Ağrı'nın Tutak ilçesinin Kargalık köyünde yaşamıştı.

T. Dursun 1955-57 yıllarında askerliğini yaparken henüz Türkçe konuşmuyordu. Çünkü babası 6-7 yaşlarında onu normal ilkokul yerine, ki bu okulları gavur okulları olarak değerlendiriyordu, Arapça öğrenmesi için Şeyh Ramazan denen hocanın evine bırakmıştı ve köyde çoğunlukla Kürtlerin bulunmasından dolayı Kürtçe öğrenmişti.

Turan Dursun daha çocuk yaşlarında herşeyi öğrenmek istiyordu. Böylece hocaların 15 yılda öğrendikleri (!) 12 ilimi, Dursun bir iki yıl gibi çok kısa bir zamanda bitirdi. Türkçe bilmediği halde, "Türklerde geçerli olan Hanefi mezhebinin usulüne göre okumalıyım" dedi ve önce Kayseri, sonra Adana ve Sivas'ta bulabildiği hocaların yanına gitti. Hanefi usülünce mücaz oldu. Ama Dursun yapısı gereği vaiz olmadı. İlk olarak askerliğini yaptı. Kütahya ve Adana'da askerliğini yaparken Türkçe'yi de iyi öğrenmişti. Askerlikten sonra İstanbul'da *Üçbaş* ve *İsmail Ağa* medreselerinin vaiz yetiştirme derslerini bitirip hoca oldu. İlk olarak Çarşamba'da mantık, kelamdan usul-u fıkıh derslerine hocalık etti. Bu arada müftülük, vaizlik sınavlarına katıldı ve kazandı. Fakat Dursun'un tayini yapılamamıştı. Çünkü ilkokul diploması yoktu. Yine kendi gayretleriyle dışardan okul bitirme sınavlarına katıldı ve ilkokul diploması aldı.

Ve 58'li yılların sonunda ilk görevine Tekirdağ'da başladı. Dursun'un ilk sürgünleri de 1962-65 yıllarında burada, Atatürkçü çizgideki davranışları yüzünden olmuştu. Dursun, alışılmış müftülerden çok farklıydı ve zamanla yaptıklarıyla farkedilir olmuştı. Kendisini kafirlikle suçlamışlar, komünisttir demişlerdir. Dursun, halka yararlı olabileceği her konuda yardımcı olmaya, onları her konuda aydınlatmaya çalışmıştır. Hatta vaaz verme yerine, onları özgür iradelerine bırakıp, düşünmeye sevk etmiştir.

Dursun'un ilk sürgün yeri Sinop'un Türkeli ilçesi, onun ilk kez sol dünya görüşüyle tanışmasını sağladı. Dursun her zaman yeni şeyler öğrenmekten mutluluk duyuyordu. O okudukça sorgulamış, sorguladıkça bulunduğu durumdan uzaklamıştı. Ve nihayet kendi deyimiyle "inanç sarsılması" içinde olduğu dönemde artık müftülüğü bırakmıştır.

1965 yılında TRT'de prodüktörlüğü kazanmış, kendi istediği şekilde yayınlara başlamıştı. Turan Dursun gerçek anlamda okudukça akıldışı bir yaşamda aklı keşfetmişti. 1980 sonrasında Turan Dursun *Saçak ve 2000'ne doğru* dergilerinde dini ideolojiye karşı itirazlarını yükseltti. Dinin bir Ortaçağ ideolojisi olarak bilimle ve modern toplumun ihtiyaçlarıyla bağdaşmadığını ortaya koydu. Bunu yaparken burjuva gerçekliğinin ulusal plandaki köklerini ortaya çıkarmakla yetinmeyip bizzat İslam'ın temel kaynaklarını ele alarak bir ideolojik mücadele yürüttü. Dursun din alemine, safsataya, hurafeye karşı bu dergilerde savaştı ve yazdığı *Din Bu I, II, III, IV, Allah, Kuran, Dua, Kulleteyn, Ünlülere Mektuplar* kitaplarıyla da insanlara gerçekleri anlatmaya çalıştı. Rahat yaşamak uğruna gerçeği mezara götürmedi. Bir aydınlanmacı olarak Marksistlerle birleşti.

Dursun artık ölüm korkusunu yenip ötesine geçmişti. İşte kendilerini böyle içten vuran, ateistliği seçen, bilimi savunan Turan Dursun, 4 Eylül 1990'da İslam şeriatçıların ve MİT'in ortak çalışması sonucu katledildi. Evet Turan Dursun öldürüldü. Katili şeriattır! Zannetiler ki, Turan Dursun'u öldürünce onu susturacaklar! Elbette ki yanıldılar. Turan Dursun'un kitapları daha çok okunur oldu, körü körüne inanışın önüne set çekildi.

Toplum Turan Dursun'un haklılığını Türkiye'de İslamcı Siyasal Hareket'in azgınlaştığı bu dönemde bir kez daha görmüştür. Dursun, ülkemizde son zamanlarda iyice azan karanlığa rağmen aklın yanını seçen, dinin yerine bilimi koyan daha güzel bir dünya için ışık tutma çabasında olan bir insandı. Düşüncelerini saklamak gereği hiç duymamış ve açıkça şunları söylemişti:

> "Ben saklamıyorum ki... dinlerin insanlığa ettiği kötülüğü düşünürek, dinsizliğimle övünüyor, gurur duyuyorum."

Dursun, içinde yetiştiği İslam şeriatının aklı hapishaneye tıkıp zincire vurmuş olduğunu görmüştü. Turan Dursun gibi toplumu aydınlatmak ya da değiştirmek isteyen herkes ilk önce içinde yaşadığı toplumun eskiyen, çürüyen hakim kültürü ve ideolojisiyle karşı karşıya gelir.

Türkiye'de 1960'lardan sonra, ülkeyi yönetenler, askeri-faşist rejimler de içinde olmak üzere, dini yükselen demokrasi hareketine karşı bir dalga kıran olarak benimsediler. 1960'larda materyalizmi kitlelere yayan odaklar oluşmaya başlamıştı. Bilimsel sosyalizmden esinlenen bu ideolojik-kültürel çaba, burjuva ideolojisini kitlesel olarak aşma yönünde bir başlangıcı anlatıyordu. Artık genç kuşaklar materyalizmi Marks, Engels, Lenin'den öğreniyorlardı.

1980'lere gelindiğinde, burjuvazide, "Türkiye'de din birleştirici bir rol oynar, din lazımdır" yollu bir eğilim yayılmaya başladı. Burjuvazinin ve devletin merkezi güçlerinin ideolojisi İslam olmamasına rağmen, bin yıllık kökleri olan İslami ideolojiyi geniş halk kitlelerinin önüne bir barikat olarak yerleştirdiler ve ideolojik hegemonya aracı olarak kullandılar. Ortaçağ ideolojisinin büyük darbeler yemesi sonucu laik ve modern kuşakların yetiştiği, farklı din ve mezheplerden insanların yaşadığı bir ülkede din nasıl birleştirici olabilirdi? Olmadı, olamaz da.

Bugün ülkemizde doruğa ulaşmış olan Siyasal İslam, İslam'a dayanarak yenileşmeye karşı barikat kuranlar, ideolojinin siyasete egemen olmasını isteyen dini çevreler sorunu şiddet yoluyla çözmeye yöneldiler. Ama Turan Dursun'un kendine başlattığı devrim, gerçek anlamda demokratik toplumun kurulmasını ve devrimin tamamlanmasını isteyen insanlarca, düşünen, araştıran, okuyan, düşünce ve vicdan özgürlüğünden yana olan insanlarca unutulmayacak, yaşatılacaktır.

Erbakan'ın, dünyaca ünlü faşist-ırkçı lider Löpen ile yaptığı gizli görüşmeler, Turan Dursun gibi gerçeği bulan insanların katli, nice devrimcinin, nice halk evladının katli, Sivas katliamı gibi toplu katliamlar, şeriatçılığın gerçek hedeflerinin ne olduğunu artık görmek gerektiğini göstermektedir. ●

Sevgi Derin

KÜRT HALKININ MÜCADELESİ ZAFERE ULAŞACAKTIR



Murteza Dersimli

Dünyada emperyalizm hükümranlık sürdürdüğü sürece ulusal sorunlar kaçınılmazdır. Dünyanın pek çok ülkesinde benzer türden ulusal sorun vardır. Günümüzde bu kavganın yoğunlaştığı ülkeler arasında İngiltere, İspanya, Fransa, Türkiye, İran, Irak'ı rahatlıkla sayabiliriz. Tabii, her ülkenin kendi somut koşulları içinde.

Ulusâl sorun nedir, bu konuya nasıl yanaşılmalı gibi konuları, zaman zaman, çok kısa da olsa, tekrar etmenin, en azından mücadeleye yeni katılan genç nesiller açısından yararlı olacağını düşünüyorum. Özellikle 1978 sonrasında parti içindeki kavganın açığa çıkmasının ardından, partimizin ulusal sorun konusunda getirdiği açılımları, yazılımları derleyip toplamak, sarsılmaz çizgimizin doğruluğunu göstermeye de yaramaktadır.

Nereden çıkıyor "ulusal sorun"? Elbette ki yanıt kapitalizmde. Kapitalizmin gelişmesi ulusları oluşturdu. Ulusların oluşmasıyla birlikte ulusal devletler, burjuva devletler tarih sahnesine çıktı. Burjuvazinin, pazarı sömürmek için gereken siyasal egemenliğinin ifadesi olarak.

Ulusu belirleyen temel özelliklerden birisi belirli bir toprağa sahip olmaktır. Yani ulusal sorun aynı zamanda bir "alansal" sorundur. Yani bir ulusun kendi toprağında egemen olmaması sorunudur.

Her türlü ulusal baskı işçi sınıfı için zararlıdır. Çünkü ulusal baskıların, ezilen ulusların varlığı, proletaryayı uluslara göre böler. Emek-sermaye çelişkisini bulandırır. Halklar arasına düşmanlık sokar, ana düşmana karşı bütün güçlerin birleşmesini engeller.

Bunun yanı sıra, emperyalizm döneminde tüm ulusların ezen ve ezilen uluslar olarak ikiye ayrılması, proletaryanın enternasyonalist ruhta eğitilmesinin önemini bir kat daha artırır.

Bu nedenle komünistler, bütün uluslardan işçilerin birliğini sağlamak, proletaryanın sosyalizm savaşıyla ezilen halkların ulusal baskı ve ezgiye karşı savaşını bütünleştirmek için her türlü ulusal baskı ve ayrılacılığa karşı amansız savaşmalıdır. Bu, hem uluslararası düzeyde ezen-ezilen uluslar sorunu açısından, hem de belli bir devletin sınırları içindeki ulusal sorun açısından temel görevdir.

Komünistler, ulusal sorunun kesin çözümünün sosyalizm koşullarında gerçekleşeceğini kabul ederler. Fakat buradan yola çıkarak ulusal sorunun çözümünü sosyalizme bırakan, "sosyalist devrim herşeyi çözecektir" diyen görüşlere de karşı çıkarlar.

Türkiye Kürdistan'ı aynı zamanda bir iç sömürgedir. Kürdistan'ın sömürgeleşme sürecinin öncesi, bu ülkenin Osmanlı İmparatorluğu sınırları içine katıldığı 16.yüzyıla uzanır. Osmanlı İmpartorluğu döneminde Kürdistan'ın zengin kaynakları bir çok kez talan edildi, ülkenin zenginlikleri yüzyıllar boyu her türlü yoldan imparatorluk metropollerine taşındı.

Birinci Dünya Savaşı sırasında ve sonrasında emperyalist ülkeler, zengin petrol ve maden kaynakları olduğu bilinen bu ülkeyi kendi sömürgeleri yapmak için savaştılar. Savaş sonunda Kürdistan 4 parçaya ayrıldı.

Kürtler ve Türkler, emperyalist işgalcilere karşı ulusal bağımsızlıkları için birlikte savaştılar. Ancak, Kurtuluş Savaşı sonrasında kurulan Türkiye Cumhuriyeti içinde Türk burjuvazisi egemenliği ele geçirdi. Türkiye Kürdistan'ını, eski dönemlerden daha amansız, sömürgeci yöntemlerle yağmaladı. Türk burjuvazisi, Cumhuriyetin ilk yıllarından bu yana, Türkiye Kürdistan'ını, Türkiye'de kapitalizmi geliştirme yolunda bir sömürge olarak kullandı.

Türkiye Kürdistan'ının iç sömürge durumu hala devam etmektedir. TC tarihi boyunca Kürt halkı üzerindeki baskılar, katliamlar, sürgünler hiç eksik olmadı, hatta giderek artış gösterdi.

Kürt halkı bu baskıları, katliamları durdurmak için bedel ödüyor, mücadele ediyor. Son 13 yıldır ulusal kurtuluş için PKK önderliğinde bir savaş sürüyor. Bu ulusal kurtuluş mücadelesinin, Kürt halkının yararına başarıya ulaşması için, Siyasal İslamcı Harekete (şeriatçılara) karşı tutumu çok önemlidir. İran kaynaklı olan, son dönemlerde Türkiye'de de tırmanış gösteren bu akım, toplumu yüzyıllarca geriye, karanlığa, cahilliğe götürme niyetindedir.

İran devrimi sırasında olanları unutmamalıyız. **Ümmet bayrağını açarak mücadele eden zihniyet, işçi sınıfı mücadelesine, ulusal kurtuluş mücadelesine özünde karşıdır.** Fakat, amaçlarına ulaşana dek değişik taktikler izleyebiliyorlar.

Dünyanın son şekillenmesinde emperyalistlerin Ortadoğu'da kendisine yeni rol biçtiği TC yönetimi, ordusunu Güney Kürdistan'dan derhal çekmeli ve işgali durdurmalıdır. Kirli savaşı derhal durdurmalıdır. Kürt ulusal sorunu, artık söz olarak kabul edilmekten çıkmalı, somutlaşmalıdır. Sömürgeci yöntemler, ezme ve işgal yöntemleri bırakılmalıdır. Siyasal çözüm yolları oluşturulmalıdır.

Halkların haklı mücadelesi er ya da geç zafere ulaşacaktır. Tarih bunu kanıtlamıştır.●

İŞÇİNİN SESİ

Türkiye'den 1 kitap göndererek abone olunabilir.
Yazışma adresi: PO Box 513 London, N1 4AR
*Web site adresi: http://members.aol.com/TKPIS
E-Mail adresi 1: mesajis@aol.com
E-Mail adresi 2: sohbetis@aol.com
* Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.